

yor, göksel katlardan yukarı tırmanmıyordu. Hakikatin özgörsel çıplaklığıyla ışılan, aşkınlığa yükselten bir sevinin gönençli tanrıçası yoktu tuvalde. Kösnüllüğüyle müstehcen, saat başı ücreti ödenen, model olarak kiralanabilen, kopyalanabilen, çoğaltılabilen genç ve albenili bir kadındı figür, tanrıçalık temsilinden istifa etmişti. Tanrısal hakikatin dikey sonsuzluğu yerine hiçbir irtifanın miracı olmayan, hiçbir miraca yükselmeyen bir şimdilikte diğer bedenlere, diğer Venüs'lere bağlanmış, yatay bir ağın, anlamıyla çerçevesine dar gelen bir retoriğin sözbirimi olmuştu. Tablonun sergilendiği salona *Venüsler'in salonu* ismini takmıştı Paris'liler.

Gökyüzünün ve yeryüzünün biçimsel gerginliğinden, inişle yükseliş arası iki uçlu açılımından feragat ettiği noktada orasıyla burası, kutsallıkla dünyasallık, gök ile yer arasında bir bağlantı ögesi, iletici, aracı olmaktan vazgeçmişti resim; kendi üstüne kapanan bir çemberin dönüşüyle dönüyordu kompozisyon. Perde açıldığında kendi dışında hiçbir yere iletmeyen bir İtalyan sahneydi tablo. Figüratif ile soyut arasında dikişlenemez bir yarığın açıldığı; figürün soyuttan, soyutun figürden ayrıldığı yerdire sim. Hümanist bir dirim, hümanist bir açılış, gönençli bir patlayış beklentisi yerine beklentinin kırılışıydı. Pasajlardı, randevuevleriydi, gazlı sokak fenerleriydi. Tabloyu renkli litograflerle çoğaltarak, genelevler sokağında fahişelerin odalarına asmak gerektiğini söylüyordu sanatseverler. Prodhon, III. Napoleon'u, ülkeyi demokrasiyle de-

ements, phonemes and colours, both the figures and words had become actors indicating a meaning beyond the senses. Cabanel rendered the figure his captive; the narrative's body failed to take wings and rise, and ascend celestial levels. The canvas did not feature the prosperous goddess of a love radiating with the introspective nudity of truth which sublimated it to transcendence. The figure was obscene in its eroticism, it was a young and attractive woman who could be hired, copied and reproduced as a model for an hourly pay, she had resigned from the representation of a goddess. In a presence which, instead of the vertical infinity of divine truth, failed in any attempt towards ascension, she was connected to other bodies and other Venus' to become the phoneme of a style of rhetoric of a horizontal network whose meaning didn't fit its frame. *Salon de Venus* was the name Parisians gave the salon where the painting was exhibited.

At the point where it renounced the formal tension between sky and earth, the two-way opening between ascent and descent, painting gave up being a connecting element, a transmitter, a mediator between here and there, the sacred and the profane and the sky and the earth; the composition revolved with the spin of a circle closing in on itself. The painting was an Italian scene which communicated to nowhere outside itself once the curtain was parted. The painting was the point where an unstitchable chasm between the figurative and the abstract was